

ADAM REX

konečně doma

Předloha
animovaného
filmu.

Pro čtenáře
od osmi let.

A pro jejich
rodiče.

Konečně doma

ADAM REX

**konečně
doma**

PASEKA

PŘELOŽILA VERONIKA VOLHEJNOVÁ

Úryvek z básně T. S. Eliota *Dutí lidé* na str. 161–162 je citován v překladu Jiřího Valji.

THE TRUE MEANING OF SMEKDAY

Copyright © 2007 by Adam Rex

All rights reserved.

Translation © Veronika Volhejnová, 2015

ISBN 978-80-7432-610-3 (PDF)

*Pro Stevea Malka
a pro Ms. Jennifer Lopez*

Màma a jà, jaro 2011

Zadání: Napište esej s názvem

JAKÝ VÝZNAM MAJÍ SMEKNOCE

Proč slavíme Smeknoce? Jak se za ten rok od odchodu mimozemšťanů změnilo? Své úvahy můžete doložit vlastními zkušenostmi z mimozemské invaze nebo je doprovodit obrázky a fotografiemi.

Všechny eseje budou zaslány Národní komisi pro časovou schránku do Washingtonu. Komise vybere jednu vítěznou práci k vložení do Národní časové schránky, která bude otevřena ode dneška za sto let.

Eseje musejí mít nejméně pět stran textu.

JAKÝ VÝZNAM MAJÍ SMEKNOCE

Byl Den stěhování.

Má se to psát s velkým písmenem? Já bych to dřív napsala s malým, ale když je teď Den stěhování státní svátek, je to takhle asi správně.

S velkým písmenem.

No nic.

Byl Den stěhování a všichni šleli. Však se na to pamatujete. Všude chaos, lidi pobíhali s plnými náručemi rodinného porcelánu a fotoalb, nosili jídlo a vodu a taky psy a děti, protože zapomněli, že psi a děti se unesou sami. Prostě blázinec.

Pamatuju se na jednu paní se zrcadlem a vzpomínám si, jak jsem si tenkrát říkala – k čemu je dobré zachraňovat zrcadlo? A pak jsem ji zahlédla, jak s ním utíká ulicí, ruce napřážené před sebe, jako by pronásledovala upíry. Viděla jsem skupinu bělochů oblečených jako indiáni, kteří zapalovali ohně a házeli čajové sáčky skrz poklopy do kanálů. Taky jsem potkala muže, který držel šachovnici vysoko nad hlavou jako číšník ták a pořád dokola hulákal na všechny strany: „Neviděl někdo černého střelce?“ Apokalyptický Hal stál na rohu u samoobslužné

prádelny. Hal byl náš místní pouliční kazatel, který pracoval pro rybí bufet za rohem. Nosil na sobě dvě reklamní tabule s citáty z Bible a na kolemjdoucí vždycky vztekle hulákal: „Poslední soud se blíží!“ a „Rybí směs jen za 5.99 dolarů.“ Teď měl na té tabuli napsáno jenom: „JÁ JSEM VÁM TO ŘÍKAL“ a vypadal spíš vyděšený než vzteklý.

„Měl jsem pravdu,“ prohlásil, když jsem šla kolem něj.

„S těmi rybami, nebo s tou apokalypsou?“ zeptala jsem se. Srovnal se mnou krok.

„S obojím. To přece nemůže být náhoda, ne? Že jsem měl pravdu.“

„Nevím.“

„Nemyslel jsem si, že to budou mimozemšťani,“ přiznal. „Čekal jsem anděly s ohnivými meči. Nebo tak něco. Moment! Třeba to jsou andělé! Ono je Písmo na některých místech popisuje dost divně. Třeba v Zjevení má jeden anděl tři hlavy a kola.“

„Podle mě jsou to prostě mimozemšťani, Hale,“ řekla jsem. „Je mi líto.“

Apokalyptický Hal se zastavil, ale já jsem šla dál. Po několika vteřinách za mnou zavolal.

„Hej! Děvče! Nepotřebuješ pomoci něco odnést? A kde je tvoje hezká maminka?“

„Zrovna za ní jdu!“ křikla jsem. Neohlédla jsem se.

„Už jsem ji dlouho neviděl!“

„Za chvíli s ní mám sraz!“ řekla jsem. Byla to lež.

Byla jsem úplně sama, protože mámu si už přivolali do kosmického korábu přes signály z bradavice, co měla na krku. Zůstala jsem doma jenom s kočkou a musím vám říct, že k té jsem teď zrovna dvakrát přátelské pocity nechovala. Chvilí jsem ji nesla, ale ona se kroutila jako žížala, tak jsem ji postavila na zem. Když jsem šla, sledovala mě, ale cukla sebou, kdykoli někdo proběhl kolem nebo když zahoukalo nějaké auto, což bylo každou chvíli. Bylo to krok krok šub, krok

krok šklub, jako by tancovala konga. Nakonec jsem se po ní otočila, pak jsem se rozhlídla i všude kolem, ale už jsem ji neviděla.

„Jak chceš,“ řekla jsem. „Tak ahoj, Čunčo.“ A tím to skončilo. Moje kočka se jmenuje Čunča, o tom jsem se možná měla zmínit.

Psát lidem do budoucnosti je zvláštní, protože člověk neví, kolik toho má vysvětlovat. Chovají lidi ve vaší době domácí zvířata? Máte ještě kočky? Neptám se, jestli kočky pořád existují – teď zrovna máme mnohem víc koček, než kolik jich můžeme potřebovat. Ale pro lidi, co žijí *teď*, to nepíšu.

Totíž: pokud tahle slova bude číst ještě někdo jiný kromě mého učitele, znamená to, že jsem vyhrála soutěž a mou esej vložili do časové schránky spolu s fotografiemi a novinami, za sto let ji někdo zase vykopal a vy ji teď čtete třeba v pětinohé židli a svačíte u toho pečenou planetu nebo tak něco. Zdálo by se, že o mé době stejně už všechno víte, ale když si vzpomenu, kolik já toho vím o roce 1913, možná bych měla pár věcí vysvětlit. Tenhle příběh začíná v červnu 2013, asi šest měsíců po tom, co dorazili mimozemšťani Buvové. A teda taky šest měsíců od chvíle, kdy úplně ovládli planetu, a asi týden po tom, co se rozhodli, že celá lidská rasa bude pravděpodobně šťastnější, když se odstěhuje do nějakého zastrčeného státečku, kde s ní nebudou potíže. Tou dobou jsem bydlela v Pensylvánii. Pensylvánie ležela ve východní části Spojených států. Spojené státy byly taková velká země, kde všichni nosili legrační trička a moc jedli.

Po mámině odchodu jsem žila sama. Nechtěla jsem, aby to někdo věděl. Naučila jsem se řídit naše auto na krátké vzdálenosti – přitloukla jsem si na sváteční boty plechovky s kukuřicí, abych dosáhla na pedály. Ze začátku jsem dělala dost chyb, a jestli jste někdo 3. března 2013 po setmění šli po chodníku na Čtyřicáté deváté nebo na Borové, tak se vám musím omluvit.

Ale nakonec jsem se to naučila fakt dobře. Mohla bych jezdit NASCAR. A proto, když se většina lidí pro přesun na Floridu nahlásila do buvských raketových člunů, já jsem se rozhodla, že tam dojedu sama a že od nikoho žádnou pomoc nepotřebuju. Cestu jsem si našla na internetu, což nebylo tak snadné jako dřív, protože ho Buvové už začali vypínat. Ale trasa vypadala snadně. Na webu tvrdili, že to je tři dny jízdy, ale většina řidičů není tak dobrá jako já a taky nejedí cukrovou polevu a nepijí zázvorovou limonádu, aby mohli jet nonstop. Prodírala jsem se davy lidí – kolem ženy, která nesla miminko v křišťálové míse na punč, kolem muže s náručí rozpadajících

se krabic, ze kterých se na ulici sypaly baseballové kartičky – na městské tenisové kurty, kde jsem nechala auto.

Bylo to malé autíčko, velikostí i barvou se nejvíc ze všeho podobalo lednici a rychlé bylo nejvýš dvakrát tolik co ona. Ale nepotřebovalo moc benzínu. A já měla málo peněz. Vybrala jsem celé naše konto v bance a taky tu zásobíčku pro všechny případy, co si máma schovávala na dně zásuvky s prádlem, v krabičce od punčocháčů s nálepkou MRTVÍ PAVOUCI. (Jako bych nevěděla, že to tam je. A jako bych se nechtěla podívat na sbírku mrtvých pavouků.) Ale bylo tam míň, než jsem čekala.

Hodila jsem na zadní sedadlo fotobrašnu a batohy, a na jednu jako bych měla v žaludku kámen a připadala jsem si strašně sama. Rozhlídla jsem se kolem, po panikařících lidech. Třeba po člověku, co měl na obou rukou chňapky a nesl pekáč i s pečením, idiot – omlouvám se za ten výraz. Nevím, koho nebo co jsem hledala – určitě ne kočku. Ale stejně jsem ji zavolala.

„Čunčo!“ hulákala jsem. „ČUUUUUUUNČOOOOO!“

Čunča

Když venku zavolám „Čunčo“, obvykle to vzbudí pozornost, toho dne si mě ale nikdo nevšímal. Vlastně když jsem to „Čunčo“ zavolala potřetí, nějaký chlápek se příkrčil, ale netuším, co to mělo znamenat.

Přesně ve chvíli, kdy jsem chtěla nasednout, přihnala se ulicí tlustá šedá kočka a skočila mi na palubní desku. Otočila se a nastavila hlavu k podrbání.

„No dobře,“ řekla jsem. „Tak jo, můžeš jet se mnou. Ale venčit se budeš, jen když zastavíme.“

Čunča začala příst.

Říkala jsem si, že by bylo docela fajn mít na cestě nějakou společnost. Předpokládala jsem, že tak dva dny nikoho neuvidím. Čekala jsem, že dálnice budou prázdné, protože skoro všichni se dopravovali v raketových člunech.

Měla a neměla jsem pravdu.

Věděli jste, že kočky nerady jezdí autem? No, je to tak, nebo aspoň s tou mojí to tak je. Než jsem vyjela, nastavila jsem počítadlo kilometrů na nulu, takže vím, že Čunča strávila prvních třicet šest kilometrů tím, že koukala ze zadního okna a syčela. Visela na opěrce sedadla vedle mě jako halloweenská dekorace – celá naježená a s nahrbenými zády.

„Uklidni se!“ křikla jsem na ni, když jsem kličkovala mezi opuštěnými auty na silnici. „Já jsem *výborná řidička!*“

Přestala syčet a začala vrčet, nebo tak něco. Znáte ten zvuk, když kočky vrčí. Znělo to jako holub, co moc kouří.

„Mohla jsem tě nechat doma, ty zrádkyně. Mohla ses nastěhovat k tomu svému milovanému Buvovi.“

Nedělá mi potíže koukat na kočku a přitom řídit, ale v té chvíli auto tak trošičku nadskočilo přes vyjetou kolej v silnici a Čunča vyjekla, vystřelila z opěrky, prosvištěla několikrát dokola přes zadní sedadlo, pak přeskočila řadicí páku a nakonec se stočila do klubíčka pod brzdovým pedálem.

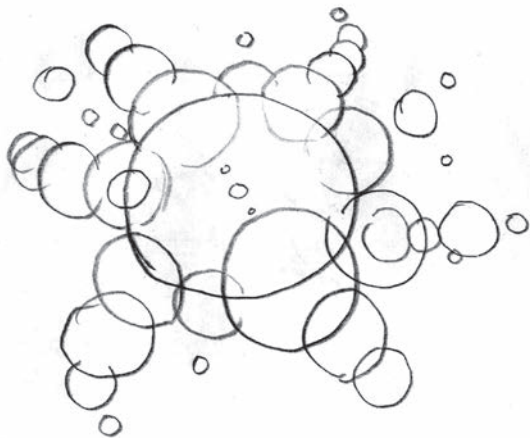
Podívala jsem se na silnici, vyhnula se prázdné motorce a pak jsem se zase podívala dolů, na své nohy.

„No tak, Čunčo,“ začala jsem chlácholivě (a prudce strhla volant, abych se vyhnula dodávce). „Pojď ven... (cisterna)... dám ti dobrůtku!“ (Sporták. Proč všichni nechali auta stát, kde zrovna byli?)

„Mrrr?“ řekla Čunča.

„No! Chceš dobrůtku? Dobrůtku? Dobrůtku?“ opakovala jsem pořád dokola jako ptáček zpěváček.

Čunča se pořád ještě nepohnula, ale já měla před sebou kus volné silnice, jen v dálce nalevo jsem viděla velký tahač. Podívala jsem se po něm a zahlédla jsem nějaký pohyb. Viselo to ve vzduchu nad návěsem a lenivě se to pohupovalo nahoru a dolů. Byly to bubliny, celá spousta bublin, asi jako z mýdla. Jenže některé byly jako míčky na softbal, některé jako na basket a všechny byly propletené a spleené dohromady, takže vytvářely hvězdici velkou asi jako pračka. Takhle nějak:

Nepohybovalo se to s větrem, jen se to trochu nadnášelo, jako by to bylo neviditelným lanem připoutané k výfuku toho tahače. Sjela jsem pohledem po provaze, co tam nebyl, a uviděla jsem ještě něco. Nebo spíš někoho.